

၅၆
၅၆
၆၇
၈၉
၉၀

၁၂
၁၃
၁၄
၁၅

၁၆
၁၇
၁၈
၁၉
၂၀
၂၁
၂၂
၂၃
၂၄

#02

အိတ်စ် ဝါနစ်း ဂါဂါးပုး
ဂါပ ဝါပ ဝါပ ဝါပ

PHOENIX

©2015 Akira Kuroda VOL.2
First published in Japan in 2015 by KADOKAWA CORPORATION
This translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION
SHUNATSU NANI SHITEMASUKAY? ISOGASHI DESUKAY? SUMOITE MORATTE IDESUAY?

ไลท์โนเวล ลำดับที่ 29

วันสี่โลกนี้ทำอะไร
ยุ่งหรือเปล่า
มาช่วยเราได้อะไร

เล่ม 2

อาคิระ คาเรโนะ
เรื่อง

ue
ภาพ

pmc
แปล

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม 2560

ISBN

978-616-8105-53-5

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้

ตามพระราชบัญญัติ

(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ

รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง

ดัดแปลงวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบ

และวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็น

เรื่องแต่ง ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล

เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริง

แต่อย่างใด

เวทเคลื่อนย้ายไม่ได้เป็นสิ่งที่แสนสะดวกอย่างที่ทุกคนคิด

เริ่มจากการจัดพิธีเวทเพื่อเชื่อมโยงสถานที่ที่อยู่ห่างไกล ทั้งสองแห่งเข้าไว้ด้วยกระแสเวท จากนั้นก็สร้างทางเชื่อมเพื่อส่งสิ่งที่ ต้องการให้ข้ามผ่านไป เพียงเท่านี้ก็สามารที่จะย่นระยะเวลาในการ เดินทางที่อาจกินเวลานานหลายเดือน สำหรับการส่งสิ่งของหรือ บุคคลไปยังสถานที่อันแสนห่างไกลได้อย่างทันท่วงที—อ่านมาถึง ตรงนี้ หลายคนก็คงจะรู้สึกเหมือนกันว่า มันน่าจะเป็นวิธีเคลื่อนย้าย ในฝันที่แสนจะสะดวกโยธิน รู้สึกได้ถึงวิวัฒนาการของมวลมนุษยชาติ แน่หน่อว่าโลกเรานั้นไม่ได้ย่ำตายขนาดนั้น ในการจัดพิธีเวท จำต้องมีการปรับเปลี่ยนสถานที่ไปตามตำแหน่งของดวงอาทิตย์และ ดวงจันทร์ ถ้าไม่เร่งปลูกพลังเวทให้สูงราวกับจะลุกไหม้ก็สิ้นกิน นักเวทที่ไปเข้าร่วมพิธีแล้วละก็ เวทเคลื่อนย้ายก็คงจะไม่ได้ผล และ หากสิ่งที่จะเคลื่อนย้ายนั้นเป็นสิ่งมีชีวิต มันก็จะเป็นภาระที่หนักขึ้น ไปอีก

ในมุมมองของวิธีเคลื่อนย้ายในฝันที่ว่านั้น ชุกซ่อนความจริง อันน่าสะพรึงกลัวเอาไว้อยู่

เพราะเหตุนี้ ในทวีปนี้จึงมีผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากเวท เคลื่อนย้ายที่ว่าอยู่แค่สองพวก

พวกแรกคือคนของสถานีการสื่อสารที่จำเป็นจะต้องส่ง ข่าวสารสำคัญไปให้เร็วที่สุด อีกพวกคือพวกทหารหรือนักผจญภัย ชั้นแนวหน้าชนิดหาตัวจับยาก ซึ่งสามารถเปลี่ยนสถานการณ์ใน การสู้รบได้

—ณ กระท่อมกลางป่าในพื้นที่ห่างไกลจากเขตชายแดนจักรวรรดิ

ที่พาน่า

“ตกลงกันไว้ว่าจะมาเจอกันตอนเที่ยงวันไม่ใช่เหรอ”

ชายหญิงสามคนมารวมตัวกันอยู่ในกระท่อมหลังนั้น

วิลเลียมที่เป็นหนึ่งในนั้นมองไปรอบ ๆ ห้องด้วยสีหน้าที่ดูเหนื่อยล้า แต่ไม่ว่าจะมองอีกสักกี่ครั้ง สมาชิกในห้องนั้นก็รวมตัวเขาด้วยแล้วก็มีเพียงแค่สามคนเท่านั้น ทั้งที่จริง ๆ แล้วมันควรจะมียุโรปอยู่ที่นี่อีกสี่คน

“คนอื่นมาสายกันนั้นหรือ ให้ตายสิ นั่นก็ช่วยไม่ได้ละนะ”

“เดี๋ยวก่อนนะ!? พูดออกมาอย่างหน้าไม่อายแบบนั้นได้ยังไงกันเนี่ย!? นายเองก็เพิ่งมาตอนที่ตะวันจะตกดินอยู่รำไรแล้วไม่ใช่รีใจ”

“ถ้าพวกนายไม่พูด อีกสี่คนที่เหลือก็ไม่ว่าเรื่องนั้นหรอกนะ”

“คิดได้ไงเนี่ย!? ถึงจะบอกให้เดี๋ยวก่อนไว้ก่อนล่วงหน้าก็เถอะ แต่ความจริงก็คือความจริง และเดิมทีพวกเราก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องโกหกอยู่แล้วนี่?”

“สวอน นายก็เลิกส่งเสียงโวกเหวกบาดแก้วหูได้แล้ว ผลข้างเคียงจากการใช้เวทเคลื่อนย้ายข้ามทวีปมา ทำให้ปวดหัวไม่หายซะทีเนี่ย”

“คิดว่าเป็นความผิดของใครกัน!?”

หลังจากโวยวายจนเสียงแหบแห้ง เด็กหนุ่มนักเวท—สวอน ก็สงบสติลง

เส้นผมสีทองนุ่มสลวยกับดวงตาสีฟ้าซีด โครงร่างเล็กผอมบางกับเครื่องหน้าที่ยากจะระบุเพศ...

บรรยายมาได้ถึงตรงนี้ หลายคนคงจะเห็นพ้องว่านี่คือรูปลักษณะที่น่าจะได้รับความนิยมจากเพศตรงข้ามอยู่ไม่น้อย ทว่า

น่าเสียดายที่เจ้าตัวม้ก็จะสวมผ้าคลุมสีขาวยุติธรรมปิดรูปลักษณะนั้น
เอาไว้อยู่เสมอ

“พอคุยกับนายที่โรกิเป็นอย่างนี้ตลอดเลย คู่สนทนาที่
ทำให้ฉันต้องเสียจังหวะไปก็เห็นจะมีแค่คนเดียวเท่านั้นละ—
แบล็กอาเกต ซอร์ดมาสเตอร์ (นักดาบโมรธาพิท)”

“บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าเรียกชื่อนั้น”

“พูดอะไรไม่เข้าทำอีกแล้ว เเท่าจะตาย ไม่ดีตรงไหนกัน แต่
ถึงกระนั้นก็ยังห่างชั้นกับเมจิสออฟโพลสตาร์ (จอมเวทดาวเหนือ)
ชื่อจริงของฉันอยู่นะ ฟังดูก็รู้แล้วว่ามันคนละชั้น คงเอามาเทียบกัน
ไม่ได้”

“รีบ ๆ หุบปากไปได้แล้วน่า ยิ่งพูดยิ่งปวดหัวเข้าไปใหญ่”

“ปวดหัวอะไรของนายเนีย!”

สวนได้แต่บ่นพึมพำต่อไป ขณะที่วิลเลียมก็ไม่ได้สนใจ
ก่อนจะหันไปหาอีกคนที่อยู่ในห้องแทน

“เธอเองก็มาจนได้นะ รีเรีย”

“อ้อ? อ่ายอ้ออ้อ”

เด็กสาวที่กำลังกินบิสกิตไปพลางอ่านหนังสือไปพลางถาม
ไม่ได้ศัพท์พร้อมกับเงยหน้าขึ้น

เส้นผมสีแดงที่เหมือนอิฐใหม่นั้นกำลังปลิวไหว

“บอกแล้วใช่ไหมว่าจะหนีไปก็ได้ล่ะ”

“อา... เอื้องอันอีกแล้วอ้อ”

เด็กสาวยังเคี้ยวขนมหมุบหมับอยู่ในปาก

“ช่วยไม่ได้นี่นา ถ้าฉันไม่ทำแล้วใครจะทำล่ะ”

“ฉันทำเอง”

“เอาอีกแล้ว ทั้งๆ ที่ทำไม่ได้แท้ๆ”

อีก เขากลืนคำพูดนั้นกลับใจ

พอถูกความจริงทิ่มแทงเข้าหน่อย ก็ไม่สามารถที่จะตอบโต้
อะไรกลับไปได้

“ขอโทษด้วยแล้วกันที่เข้าสนามรบไปด้วยความรู้สึกตื่นๆ แบบนี้
แต่ยังงั้นซะ นั่นก็เป็นอัจฉริยะผู้เพียบพร้อมไปด้วยพรสวรรค์ที่มีอยู่
มากมายเป็นประวัติการณ์นะ”

รีเรียพูดออกมาด้วยท่าทางนำหมั้นไส้ก่อนจะหัวเราะคิกคัก
วิลเลียมที่เหมือนจะถอนพิษออกได้แล้ว ทว่ายังเหลือรสชาติ
อันขมขื่นอยู่เต็มปาก กล่าวออกมาอย่างทอดถอนใจ

“เธอนี่หน้า...”

“อย่ามาใช้คำว่า ‘เธอ’ กับฉันนะ ถึงจะเป็นประเทศที่ล่มสลาย
ไปแล้ว แต่ฉันก็เป็นผู้สืบสายเลือดเชื้อพระวงศ์อย่างถูกต้องนะ
กรุณาให้เกียรติกันบ้าง”

“ครับๆ ยังนิสัยเสียไม่เปลี่ยนแปลงนะขอรับ องค์หญิง”

“ให้ตายสิหน้า รอบๆ ตัวฉันเนี่ยคงจะมีแต่คนที่รักเหง้า
เนาหนอนเป็นแน่ คนเราควรเลือกที่จะคบเพื่อนจริงๆ ด้วยสินะ”

“จั้นเหรอขอรับ ถ้าเช่นนั้นเจ้านี่ก็ไม่จำเป็นสินะขอรับ”

วิลเลียมพูดก่อนที่จะล้วงห่อคุกก็ออกมาจากกระเป๋าแล้วแกว่ง
ไปมาเบาๆ

“โดนอัลมาเรียยึดเยียดให้มา เธอว่าให้เอามาแบ่งกับทุกคน
แต่คงไม่จำเป็นต้องแบ่งให้กับคนที่ไม่ใช่เพื่อนสินะ”

“คุกกี้ของอัลจิง!?”

รีเรียยื่นตัวเข้ามาใกล้

“พวกเราจะเป็นเพื่อนกันไปตลอดกาลเลยนะ วิลเลียม!”

“เฮ้อ แม้ว่าทั้งบุคลิก นิสัย การกระทำ ตลอดจนรากเหง้า ไปถึงจิตใจจะไม่มีอะไรที่น่าชื่นชมเลยก็เถอะ แต่ความเร็วในการ เปลี่ยนท่าทีนี้ ต้องขอนับถือเธอจริงๆ”

“ถ้านับถือกันแล้วก็ยกลูกสาวให้ฉันได้มั๊ยคุณพ่อ”

“คงปล่อยลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนให้ไปอยู่กับบุคคลที่อันตราย อย่างพวกผู้กล้าไม่ได้หรอก”

“ฮิ! ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ล่ะ”

พูดจบรีเรียก็เข้ามาฉกเอาห่อคุกกี้ไปแล้วเทใส่จานบิสกิตเมื่อครู่ “นี่เป็นส่วนของคนนะ เหลือไว้ให้พวกเอมิด้วย”

“ฮู้แล้วล่ะน่า”

เธอตอบแบบขบขันไปทีก่อนจะส่งคุกกี้เข้าปากไปชิ้นแล้วชิ้นเล่า “ฮู้โก่งนี่!”

สวนที่มาเข้าไปหนึ่งก้าวร้องตะโกน ก่อนจะเข้ามาร่วมวงด้วย “พวกเธอนี่น่า”

บทสนทนากับเพื่อนพ้องที่เป็นเหมือนเช่นทุกวัน

“...นี่”

“หืม?”

“เธอต่อสู้เพื่ออะไรเธอ รีเรีย”

“อีกแล้วหรือ จะเพื่ออะไรก็ช่างเถอะน่า เลิกสงสัยได้แล้วมั้ง มนุษย์เราเข้าสู่สนามรบได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล คนที่มี พรสวรรค์ก็เก่งหน่อย ให้มันเป็นอย่างนี้ไปก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ”

“ถ้าเธอพูดมันออกมาจากใจฉันก็คงจะไม่ติดใจอะไรหรอก แต่พอฟังจากที่เธอพูดแล้วเนี่ย ก็นะ——”

“คิดว่าฉันกำลังโกหกอยู่สินะ จะโกหกไปเพื่ออะไรล่ะ”

ถ้าฉันรู้จักก็ไม่ต้องลำบากมาถามเธออยู่ที่นี่หรอก

“นั่นไงเล่า”

รีเรียได้ที่วางก้ามพร้อมกล่าวเหยียดหน้าออกมาในทันทีที่เห็นว่า
ผมนั่งเงียบ ไม่ได้ตอบอะไรเธอกลับไป

“นายนะ แค่อยู่นิ่งๆ คอยตามหลังฉันในฐานะผู้เบิกทาง
ก็พอ อีกอย่าง คอยดูแลเซนโอบุเรียสให้ดี อ้อ แล้วก็อยากจะให้ช่วย
หมวดให้ด้วย ยังไงนายก็มีค่าแค่นั้นอยู่แล้ว แต่ทำเรื่องของตัวเองทำได้
ไปเงียบๆ ก็พอนะ”

ฮึ่ม! วิลเลียมพ่นลมหายใจออกทางจมูกแรงๆ เพื่อแสดงความ
ไม่พอใจกับท่าทีวางก้ามของรีเรีย

โดยที่ไม่สามารถที่จะโต้ตอบอะไรกลับไปได้เลย

ทั้งที่จริงๆ แล้วเขามีเรื่องที่ยากจะพูดตั้งมากมาย เช่นเรื่อง
ใบหน้าตอนที่กำลังหัวเราะอย่างสนุกสนานของเธอนั้น ดูราวกับ
กำลังจะร้องไห้ออกมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ—แต่ก็เพราะไม่รู้สาเหตุ
นั่นละ ที่ทำให้เขาพูดอะไรไม่ออก

แม้จะเป็นเพื่อนพ้องที่ร่วมต่อสู้ ทั้งยังใช้เวลาอยู่ร่วมกันมานาน
ถึงปานนี้ เขาก็ยังไม่สามารถที่จะรับรู้ได้เลยว่าจริงๆ แล้วรีเรียกำลัง
คิดอะไรอยู่

“นี่”

“หือ? อะไรอีก”

“เกลียดเธอซะม๊ัด”

“อ่า”

รีเรียฉีกยิ้มกว้าง

“รู้อยู่แล้วละ!”

เธอพูดออกมาด้วยท่าที่โอ้อวด

รีเรียกำลังคิดอะไรอยู่

กำลังปิดบังอะไรอยู่

ท้ายที่สุดแล้ว

วิลเลียมก็ไม่อาจล่วงรู้

SAMPLE

ดูเหมือนว่าฝั่งด้านในของโถงทางเดินชั้นสองจะเริ่มมีน้ำฝนร่วงซึมเข้ามา
 พอลองไปดูแล้ว นั่นสินะ ดูท่าว่าจะต้องลงมือทำงานไม้อัน
 ลึกหน่อย การซ่อมแซมอย่างจริงจังคงต้องรอเรียกช่างฝีมือจาก
 ในเมืองมาวันหลัง ส่วนวันนี้ก็ซ่อมแซมแก้ขัดไปก่อน งั้นตอนนี้สิ่งที่
 จำเป็นต้องมีก็คือแผ่นไม้ แล้วก็—

“—นี่ เห็นค้อนไม้ข้างรีเปล่า”

วิลเลียมถามเสรีจก็พลิกตัวหันหลังกลับไปมอง ก่อนจะพบว่า
 มีแต่ความว่างเปล่าที่รออยู่ตรงนั้น

เขาเอียงคอด้วยความแปลกใจ

พักหลัง ๆ มานี้มีเด็กสาวผมสีฟ้าอยู่เคียงข้างจนเคยชิน วิลเลียม
 จึงพลอนึกไปว่าเธออยู่ด้วยเมื่อครู่นี้

“คุโทริ?”

ไม่มีเสียงขานรับต่อชื่อนั้น

ความรู้สึกผิดแปลกค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในใจ

“โอเคีย? เรน?”

แม้จะลองเรียกชื่อเพื่อนสนิทอีกสองคนของคุโทริ ทว่าก็มีแค่
 เพียงความเงียบที่ขานรับกับเสียงเรียกนั้น

วิลเลียมตัดสินใจยกเลิกการซ่อมแซมหลังคาแล้วออกตามหา
 เด็กสาวพวกนั้น

เขาเดินวนไปมาในอาคารโดยเริ่มจากสุดโถงชั้นหนึ่งไปยังอีก
 ฝากหนึ่ง แวะไปดูทั้งห้องสมุด ห้องสันตนาการ ห้องเก็บอุปกรณ์
 ฝึกซ้อม ห้องครัว และห้องอาหาร จากนั้นก็เดินขึ้นไปชั้นสองแล้ว
 ตรวจสอบที่ละห้องอย่างละเอียด

เมื่อไม่เจอในตัวอาคาร เขาจึงเดินออกไปที่ป่าด้านนอก เดินผ่านพื้นดินเปียกชื้นจนมาถึงเขตตัวเมือง มองลอดเข้าไปในร้านค้า แต่ละร้าน ทั้งร้านหนังสือ ร้านขายนาฬิกา โรงภาพยนตร์ ร้านเครื่องประดับ ร้านขายเนื้อ

ไม่ว่าจะที่ไหนก็ไม่มีพวกเธออยู่

ลองแวะไต่ถามเหล่าญาติที่เดินผ่านไปมา ทว่าคำตอบก็ยังคงเหมือนเดิมคือ ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่รู้จัก

นี่มันเรื่องอะไรกัน วิลเลียมเอียงคอด้วยความสงสัย ก่อนจะถูใครบางคนสะกิดที่ไหล่จากทางด้านหลัง

พอหันกลับไปก็เจอเข้ากับโทรลล์สาวตัวสูง—ในกราด เธอกำลังยืนยิ้มอยู่อย่างเหงา ๆ

“ขอมรับได้แล้วนะ”

เธอพูดออกมาอย่างเอือมเอียน

“เด็กสาวพวกนั้นตายไปแล้ว”

—หา?

“พวกเธอไม่อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว”

อย่ามาพูดบ้า ๆ นะ

หมู่เกาะลอยฟ้าเรกุล แอร์ เสียงต่อการถูกทำลายมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง

มีผู้บุกรุกที่มาจากดินแดนล่มสลายคอยรุกรานเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะรับมือกับการรุกรานนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องให้สุดยอดอาวุธที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ ทว่าสิ่งที่จะสามารถกระตุ้นให้อาวุธโบราณเหล่านั้นทำงานได้ มีแค่ร่างของเด็กสาวอันเยาว์วัย และเหล่าญาติผู้มีหัวใจจดหัวใจเท่านั้น

เด็กสาวเหล่านั้นต้องแบกรับชะตากรรมของทั้งทวีปเอาไว้

ในโลกที่ทั้งบิดเบี้ยว ไม่นั่นคง เป็นโลกแห่งจุดจบที่ไร้ซึ่งทางออก
“ลืมไปแล้วหรือ เรื่องที่เด็กสาวพวกนั้นถูกส่งออกไปรบ”
เขายังจำได้ดี
เขาเคยให้สัญญาเอาไว้ หากเธอรอดชีวิตกลับมาได้ เขาจะ
ยอมทำตามที่เขาขอทุกอย่าง
หลังจากที่พูดออกไปเช่นนั้น เธอก็หัวเราะร่าแล้วตอบออกมา
“วางใจได้เลย”
เพราะอย่างนั้น เขาจึงเชื่อว่าพวกเธอจะต้องยังมีชีวิตอยู่อย่าง
แน่นอน

“รีบ ๆ ซินได้แล้วนะ โลกมันก็เป็นแบบนี้แหละ”
น้ำเสียงนั้นฟังดูอ่อนโยนราวกับจะกล่อมเด็กน้อยที่กำลังดิ้อดดิ้ง
ทันทีที่วิลเลียมไล่สายตาตามไนกราตไป ก็เจอเข้ากับเหล่า
ภูตน้อยทั้งสี่ที่มารวมตัวกันตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ปกติพวกเธอจะ
ส่งเสียงดังโวกเหวออย่างไร้เดียงสา ทว่าตอนนี้กลับดูสงบนิ่งอย่าง
เหลือเชื่อ

ภูตน้อยทั้งสี่จึงตรงมาทางวิลเลียมด้วยใบหน้าเรียบเฉยราวกับ
รูปปั้น

ในอ้อมแขนน้อย ๆ เหล่านั้น กำลังกอดคอบที่คั่นตา

แล้วทั้งสี่ก็พูดขึ้นพร้อมกัน

“ไปก่อนนะคะ”

ชั่วพริบตานั้น สายลมก็พัดผ่านมาอย่างรุนแรงจนเขาต้อง
ยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาป้องตาไว้

พอลมตาสั้นมาอีกครั้ง ร่างของภูตน้อยทั้งสี่ก็หายไปแล้ว

เบื้องหน้าเหลือเพียงขนนกสีขาวกำลังลอยตกลงมาอย่างช้า ๆ
ทว่าก่อนที่จะตกถึงพื้น สายลมอีกหนึ่งระลอกก็พัดพามันหายไป

บนท้องฟ้า

“รีบ ๆ ชินได้แล้วนะ”

ในกรวดพุดย่าอีกครั้งแล้วเงิบไป

เดี่ยวสิ

พุดเล่นรีเปล่า

ที่ว่าให้ชินนี้ ให้ชินกับอะไร

คุโทธิ ไอเฮีย เนฟเรน อยู่ที่ไหน จะกลับมาเมื่อไหร่

แล้วเจ้าพวกภูตน้อยทั้งสี่เมื่อครู่นี้ โครอน ราคิช พานิวาล
แล้วก็อีก พวกนั้นถือดาบจะไปไหน กำลังจะไปทำอะไรกัน

ไม่มีคำตอบสำหรับคำถามนั้น

ถึงจะมีคำตอบแต่เขาก็คงจะยอมรับไม่ได้เป็นแน่ แม้ในกรวด
จะบอกให้ทำใจ ทว่ายังงใจเขาก็ไม่สามารถยอมรับความจริงเรื่องนี้ได้

“มองโลกตามความเป็นจริงหน่อยสิ”

ไม่มีทาง พอได้แล้ว เลิกพุดจาที่มแทงกันเสียที

ถ้านั้นคือความจริงที่ต้องมองละก็ เขาก็จะไม่ยอมมองอะไร
อีกแล้ว

วิลเลียมหลับตาลง เอามือปิดหู แล้วเริ่มรำลึกถึงเหล่าผู้กล้า
ประจำการในตำนานคนแล้วคนเล่า รายชื่อที่จำมาตั้งแต่ยังเยาว์จะ
ช่วยขจัดความคิดที่ฟุ้งซ่านออกไป

อาเบล เมลเคร่า

โทลเบ็น ชนอร์

เวกก้าแห่งบุปผา

ชายนิรนามชุดดำ

“—ชื่อว่า โนเทน

“ไวลีดาบหัก...”

เขาค่อย ๆ สឹมตาขึ้น

สายตาเหม่อมองเพดานอยู่หลายวินาที

เมื่อมองไปทางหน้าต่างก็เห็นแสงแดดยามเช้ากำลังสาดส่อง
อยู่ที่อีกฟากหนึ่งของผ้าม่านสีเบจ เขาใช้เวลาเพ่งมองอยู่ตรงนั้น
ต่อไปอีกหลายวินาที

“นิลส์นักเดินทาง...รีเรีย แอสเพลย์...”

เขาพลิกผ้าหนวมออกจากตัวแล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง

จากนั้นก็ยึดเส้นยึดสายด้วยการหมุนคอจนเกิดเสียงดัง...กร๊อบ!

เขาใช้เวลาทั้งหมดในการทำความเข้าใจสถานการณ์ก่อนจะ

โพล่งออกมา

“โชคดีจริงๆ ที่เป็นแค่ความฝัน เจ้าบ้าเอี้ยยย!?”

วิลเลียมยกมือขึ้นกุมหัว น้ำเสียงนั้นเหมือนจะกำลังร้องไห้

แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นแค่ความฝันไปเสียทุกเรื่อง

หมู่เกาะลอยฟ้าเรกูล แอร์ เป็นโลกที่ตั้งอยู่บนผืนน้ำแข็งบาง ๆ
สิ่งที่คอยเกือหนุนแผ่นน้ำแข็งนั้นคือวัตถุโบราณและเหล่าเด็กสาวที่คอย
ควบคุมมันอยู่ นี่คือเรื่องจริงที่กำลังเกิดขึ้น

คุโทริ ไอเอีย เนฟเรน เด็กสาวทั้งสามต้องมุ่งหน้าเข้าสู่
สนามรบด้วยความยากลำบาก ส่วนตัวเขา—วิลเลียม คุเม็ช ผู้
มีหน้าที่คอยดูแลเหล่านักรบภูต (อย่างน้อยก็ในนาม) ก็ต้องคอยส่ง

พวกเธอไป นี่ก็เรื่องจริงอีกเหมือนกัน

ยังมีอีกหนึ่งจุดที่ความฝันกับความจริงนั้นตรงกัน

นี่ก็ผ่านมานานกว่าครึ่งเดือนแล้วตั้งแต่การต่อสู้ได้เริ่มต้นขึ้น

ทว่าเหล่าเด็กสาวก็ยังไม่กลับมา

2 อีกด้านหนึ่งของเรื่องราว

จิ้งเหลนสองตัว (หรือสองตน) กำลังยืนหันหน้าเข้าหากันอยู่ตรงนั้น

จิ้งเหลนตัวหนึ่งดูงามสง่าในชุดเครื่องแบบทหาร ดูเฟิน ๆ

ก็น่าจะรู้ได้ว่าเป็นตัวผู้ (หรือเพศชาย) ส่วนอีกตัวอยู่ในชุดราตรีฟูฟ่อง

เดาว่าเป็นเพศหญิง

ต่างฝ่ายต่างไม่พูดอะไรกัน

ทั้งสองยืนนิ่งอยู่บนสะพานโค้งที่ทอดผ่านคูคลองของเมือง

โดยมีฉากหลังเป็นตึกอาคารบ้านเรือนที่ทำจากหินซึ่งชวนให้รู้สึกถึง

กาลเวลาที่ล่วงผ่าน

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว แสงเบาบางจากตะเกียงส่อง

ให้ร่างของทั้งสองเด่นชัดขึ้นในความมืดมิด ในโลกใบนี้ปราศจาก

กลิ่นอายของมนุษย์อื่นใด—ก็แห้งอยู่แล้วละ—ทั้งยังปราศจาก

ร่างของสิ่งมีชีวิตอื่นด้วย รวากับว่าโลกทั้งใบได้ทอดทิ้งทั้งคู่เอาไว้

ก่อนที่จะหนีหายไป

จิ้งเหลนเพศชายส่งเสียงหวีดหวือออกจากปาก

จิ้งเหลนเพศหญิงเบิกตากว้าง

ดูท่าว่าจะเป็นการสื่อสารอะไรสักอย่าง ทั้งสองเคลื่อนกาย

เข้ามาใกล้กันราวกับจะตรวจวัดอุณหภูมิร่างกายของกันและกัน

—สัตว์เลือดเย็นอย่างพวกนี้ มีธรรมเนียมการวัดอุณหภูมิร่างกายกันด้วยอย่างนั้นหรือ

เหมือนบรรยากาศจะเป็นใจให้ แสงไฟจากตะเกียงเริ่มกะพริบ ก่อนที่จะดับลงไปในที่สุด

ความมืดในยามราตรีแผ่มาโอบล้อมคู่รักเอาไว้อย่างอ่อนโยน เป็นการปิดฉากเรื่องราวไปอย่างเงียบสงบ—

พรีบ!

เมื่อโปรแกรมฉายของวันนี้จบลง คริสตัลเรืองแสงก็ส่องสว่างไปทั่วโรงภาพยนตร์

“ฮืม” พานิวาลพยักหน้าราวกับจะรับรู้ได้

“อ้อ” โครอนทำสีหน้าราวกับกำลังชื่นชมอะไรบางอย่าง

“อ้า...” ดวงตาของทีอัทเป็นประกาย

“...” ราคิซอ้าปากค้าง

พวกเขาเด็ก ๆ ที่ปกติมักจะเอาแต่วิ่งเล่นร่าเริงไปทั่ว (หอพักที่ชื่อว่า) โกดิงกูต กำลังแสดงความซาบซึ้งออกมาพร้อมกันอย่างที่เห็นได้ไม่บ่อยนักด้วยความอินในเนื้อเรื่อง

ขณะที่ข้าง ๆ นั้น วิลเลียมกำลังกุมขมับกับอาการมิน ๆ

(...ไม่เห็นจะเข้าใจเลยว้ย...)

สิ่งที่เดียวที่เขารู้แน่คือ ภาพยนตร์เมื่อครั้งนี้เป็นเรื่องรักไม่ผิดแน่ ทว่านอกเหนือจากนั้น เขาก็ไม่เข้าใจอะไรอีกแล้ว

เดิมทีภาพยนตร์รัก ๆ ใคร ๆ นี้ จะสนุกได้ก็ต่อเมื่อผู้ชมมีความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรืออย่างน้อย ๆ ผู้ชมก็น่าที่จะได้เพลิดเพลินไปกับการได้เห็นหนุ่มหล่อสาวสวยมาอยู่เคียงข้างกัน

ทว่ากับเรื่องที่มีตัวละครทั้งหมดเป็นเรปเทรชนี่ มันออกจะเข้าใจยาก
เกินไปอยู่สักหน่อยสำหรับเขา

กำแพงแห่งเผ่าพันธุ์นั้น สูงเกินกว่าจะก้าวผ่านไปได้อย่างจริง ๆ

คริสตัลบันทึก

คุณสมบัติของมันก็เป็นไปตามชื่อนั้น มันคือแร่ควอตซ์แบบพิเศษที่สามารถบันทึกภาพมาเก็บเอาไว้ได้ คุณภาพความคมชัดและปริมาณของภาพที่ถ่ายได้ จะขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์และขนาดของคริสตัล ทันทีที่ฉายลำแสงที่มีทิศทางและขนาดความยาวคลื่นเท่ากันเข้าไป ภาพที่ถูกบันทึกไว้ก็จะฉายออกมา หากเปลี่ยนมุมแค่เพียงเล็กน้อยก็สามารถเลือกภาพที่จะฉายได้ ถ้ารู้จักใช้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วละก็ จะสามารถขยับภาพให้ฉายออกมาได้อย่างต่อเนื่องราวกับกำลังเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นมาอยู่ตรงหน้าจริงๆ ส่วนอุปกรณ์ที่จำเป็นในการฉายนั้นราคาไม่ได้สูงมากนัก หากเป็นขนาดกลางก็สามารถติดตั้งในโรงภาพยนตร์ได้

อย่างนี้เอง

ทว่า...เรื่องทางเทคนิคนะ ช่างมันเถอะ

ประเด็นที่น่าสนใจกว่าก็คือว่า เทคโนโลยีแบบนี้มีที่หมู่เกาะลอยฟ้าเรกุล แอร์ แล้ว อีกทั้งวัฒนธรรมการชมภาพยนตร์จากเทคโนโลยีเดียวกันนี้ก็กำลังได้รับความสนใจเป็นอย่างมากด้วย

ไม่จำเป็นต้องออกไปถึงโรงละครใหญ่ๆ ในตัวเมือง แค่ไปโรงภาพยนตร์ที่มีคริสตัลบันทึกหลากหลายแบบก็สามารถชมการแสดงที่ต้องการได้ แม้จะไม่มีเสียง แดมภาพยังไม่ค่อยจะคมชัด ถึงกระนั้น

ก็ยังดีกว่าไม่มี ทั้งยังแสดงให้เห็นว่าเรื่องที่แต่งขึ้นนั้นก็กำลังเป็นที่นิยมในเรกูล แอร์—

วิลเลียมพากุตน้อยทั้งสี่ออกมาจากโรงภาพยนตร์

“สุดยอดไปเลย!” ที่อัคร์รองตะโกนนั้นน่าตาเป็นประกาย

“ผู้ใหญ่อ!” โครอนตะโกนตามมาด้วยคำพูดที่ออกจะเข้าใจยาก
อยู่สักหน่อย

“ฮืม!” พานิวาลพ่นลมหายใจออกมาอย่างแรง

“ฉันเองก็... สักวันหนึ่งเถอะ...” ราคิซพูดไม่เป็นประโยค
ขณะที่กำลังเหม่อมองออกไปอย่างไร้จุดหมาย

“...เฮ้อ” วิลเลียมถอนหายใจพลางห่อไหล่

กุตน้อยทั้งสี่เพิ่งจะเกิดมาได้ไม่นานนัก ร่างกายและจิตใจ
ของพวกเธอยังคงเป็นแค่เด็กน้อยที่อายุไม่ถึงสิบขวบ การที่จะเข้า
โรงภาพยนตร์ได้นั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีส่วนประกอบมาด้วย
เพราะอย่างนี้วิลเลียมจึงต้องตามกุตทั้งสี่นี้มาด้วย

“เหนื่อยแล้วนะ...”

เผ่าพันธุ์เลปพราคอนหรือเผ่ากุตสี่ทองของพวกเธอ มีรูปลักษณะ
ภายนอกเป็นพวกไร้เครื่องหมาย ไม่มีเขา ไม่มีเขี้ยว ไม่มีเกล็ด
ไม่มีแม้กระทั่งหูสัตว์ ลักษณะภายนอกจึงดูคล้ายกับมนุษย์มาก
ถ้าถามว่าต่างกันตรงไหน ก็คงจะเป็นที่สีผมกับสีของดวงตา
ที่สว่างสดใส นั่น

ถ้าอย่างนั้น ทำไมพวกเธอถึงซาบซึ้งกับหนังรักของจิ้งเหลน
ได้ถึงขนาดนี้

เพราะเพศหรือเปล่านั้น หรือเพราะช่วงอายุ หรือจะเป็นเพราะ
ยุคสมัยที่เกิดมา หรือว่าทุกคนที่เกิดในเรกูล แอร์ จะสามารถสนุก

ไปกับมันได้

วิลเลียมคิด ผิดที่ฉันคนเดียวหรือทหรอเหี้ย อ่า... โลกนี้จบ
สิ้นแล้ว

“เอ่อ เป็นอะไรไปล่ะคะ”

เสียงนั้นดังมาจากกลุ่มของภูตน้อย

ราคิซเงยหน้าขึ้นมามองเพราะเห็นท่าที่ที่แปลกไปของเขา

“ปีเลียม ร่าเริงไว้น้า!”

จู่ๆ ก็มีบางอย่างพุ่งขึ้นมาเกาะที่หลังขณะที่วิลเลียมยังไม่ทันจะ
ได้ตั้งตัวดี ถึงตอนนี้แขนขาสั้นๆ ของโครอนก็จับล็อกไหล่ขวา
ข้อศอกของเขาเอาไว้แล้วเรียบร้อย เห็นแขนขาสั้นๆ แบบนั้น เอา
เข้าจริงก็ดูจะเก่งกาจพอตัว

“ฮ่า! พลังใจใจ พลังใจ!”

“อืม... ที่เหลือก็แค่จัดการล็อกคอไว้ไม่ให้เลือดไหลเข้าสู่สมอง
ได้ก็เรียบร้อยแล้ว”

“มะ... ไม่ได้นะ!? โครอนรีบลงมาเถอะ พานิวาลก็อย่าไปเอา
กะเขาด้วยสิ!”

อ่า... ราคิซช่างเป็นเด็กดีอะไรเช่นนี้ ตรงข้ามกันเลยกับเจ้า
เด็กดีอย่างโครอนและพานิวาล ทว่าการได้เห็นพวกเด็ก ๆ ร่าเริง
และแข่งแรงกันได้แบบนี้ก็ดีแล้ว แต่จะว่าไป ทำนั้นก็เจ็บเอาเรื่องเลย
นะนี่ จะสลัดออกมายังไงดีหว่า วิลเลียมได้แต่คิดเรื่องนี้ขณะที่สมอง
ของเขายังทำงานได้ไม่เต็มที่นัก

...ทว่าจู่ๆ วิลเลียมก็รู้สึกได้ถึงสายตาของอีกหนึ่งภูตน้อยที่กำลัง
จ้องมองมาทางตน

“ทีอัท เป็นอะไรไป”

“เฮ้ะ!?”

“คิดอะไรอยู่เหรอ”

อาจเพราะตกใจที่ถูกทัก สีหน้าของทีอัทจึงดูเลอหลาไปชั่วขณะหนึ่ง

“เอ่อ คือ...กำลังคิดว่า ที่ช่วงนี้วิลเลียมไม่ค่อยว่าเรียงเป็นเพราะรุ่นพี่รีเปล่า...”

“รุ่นพี่? หมายถึงพวกคุโทริเหรอ”

“อะ...อ้อ”

อย่างนี้เอง รุ่นพี่เธอ วิลเลียมรู้สึกแปลกๆ ที่เธอใช้คำนี้เรียกสมาชิกในครอบครัว

ทว่าเหล่าญาติพวกนี้ก็เป็นสมาชิกของกองทัพ—หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องก็คือเป็นอาวุธของกองทัพ—ซึ่งดูจะมีความต่างระหว่างบุคคลอยู่มาก การจะเรียกผู้อาวุโสกว่าอย่างให้เกียรติก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

“ก็นะ ไซ่มั้ง”

เขาตอบไปตามตรงด้วยเห็นว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาปิดบังอะไรกัน

“เฮ้ะ!?”

ทว่าทีอัทกลับอุทานออกมาด้วยความตกใจ

“จริงๆ ก็อดที่จะเป็นห่วงไม่ได้เพราะยัยพวกนั้นยังไม่กลับมาซะที เมื่อเข้านี้ก็ผันแปลกๆ อีก”

“ถึงกับเก็บไปฝันเลย!”

“โห...”

สีหน้าของทีอัทเปล่งประกายอย่างไม่ทราบสาเหตุ ราคิซเองก็เช่นกัน

เป็นสีหน้าแบบเดียวกันกับตอนที่ดูหนังรักของจิ้งเหลนใน

โรงภาพยนตร์เมื่อครุ่นนี้

“...ดียวนะ พวกเธอกำลังคิดอะไรกันอยู่ไม่ทราบ”

“ได้แต่เฝ้ารอการกลับมาของผู้เป็นที่รัก ขณะเดียวกันก็พยายามที่จะเก็บงำความเจ็บปวดนั้นเอาไว้ในใจ”

“สุดยอด...ความรักแบบผู้ใหญ่...”

มาพำเพื่ออะไรกันอยู่ได้ละเนี่ย

“โอ้ ความเข้มแข็งแบบผู้ใหญ่!”

“คำสารภาพแบบหมดเปลือกในระหว่างการเดินทางนั้นหือรือช่างเป็นผู้ดูแลที่กล้าหาญเสียจริง”

ขณะที่เหล่าภคต้อยกำลังพำพำพันอะไรอยู่นั้น วิลเลียมก็เริ่มรู้สึกถึงอาการทรมาณขึ้นมาบริเวณแขนขวาที่ถูกจับล็อกเอาไว้อยู่

“—ไม่เห็นแปลกตรงไหนกับการที่เราจะใส่ใจในเรื่องของคนใกล้ตัว ไม่ต้องทำให้เป็นเรื่องอะไรใหญ่โตขนาดนั้นก็ได้น่า ว่าแต่พวกเธอเออะ ไม่รู้สึกเป็นห่วงบ้างหรือไง”

“ทำไมล่ะ”

“ถามมาได้ว่าทำไม”

“จะเป็นห่วงหรือไม่ ก็ไม่เห็นว่ามันจะช่วยให้อะไรดีขึ้นมาได้นี่ เรื่องที่ว่าพวกเรานี่จะกลับมาได้หรือไม่นั้น ยังไงมันก็ได้ขึ้นอยู่กับความเป็นห่วงเป็นใยของพวกเราอยู่แล้วนี่ละ”

ที่อัทพุดออกมาได้อย่างหน้าตาเฉย

อา—จริงด้วยสิ พวกนี้เป็นภคตนี่นะ ชีวิตของพวกเขาที่พร้อมที่จะสังเวยให้กับการต่อสู้อยู่แล้ว อาจเพราะอย่างนี้พวกเขาจึงไม่ได้ยึดติดกับการมีชีวิต

ทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตที่แสนจะเรียบง่ายและตื่นเงินนั้น ไม่ได้เป็นมุมมองที่มีต่อชีวิตของตนเท่านั้น ทว่ากับพี่น้องเพื่อนพ้องร่วม

เผ่าพันธุ์ พวกเธอก็มีทัศนคติต่อชีวิตที่ไม่ต่างกัน
(นั่นัยัยเด็กสาวผมฟ้าก็ถือว่าเป็นพวกผ่าเหล่าสินะ)
เธอบอกว่ายังไม่อยากตาย แต่ก็ไม่อยากให้รุ่นน้องที่น่ารักต้อง
เผชิญหน้ากับอันตราย
แม้จะไม่ได้พูดออกมาตรงๆ แต่เขาก็รับรู้ได้จากการกระทำ
ของเธอ

ในสายตาของวิลเลียม ความหวาดกลัวของคุโรรินช่างน่าเอ็นดู
เป็นการใช้ชีวิตได้สมกับที่มีชีวิต มากกว่าวิลเลียมที่ตามหาคุณค่าของ
การมีชีวิตในโลกนี้ไม่เจอเสียที

แม้จะไม่รู้ตัว แต่การที่เขาคอยหนุนหลังเธออยู่เสมอก็คงจะ
เป็นเพราะเหตุผลนี้

“คำว่า ‘เป็นห่วง’ นะ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

เพราะยังขยับแขนขวาไม่ได้ เขาจึงพยายามที่จะเอี้ยวตัวแล้ว
ยื่นมือซ้ายไปวางไว้บนหัวของที่อ้ออย่างเอ็นดู

“สักวันพวกเธอก็คงจะเข้าใจได้เองแหละ”

“ตะ...เตี้ยวลี! อย่าทำเหมือนฉันเป็นเด็กนะ!?”

“พวกคุโรริก็เป็นห่วงพวกเธอนะ”

“...พวกรุ่นพี่เนี่ยนะ? ทำไมละ”

“เพราะเป็นผู้ใหญ่ละมั้ง เอ่อ...อย่างน้อยก็มากกว่าพวกเธอ
ละกัน”

ที่อ้อทำแก้มป่อง

“เข้าใจละ! ถ้านั้นฉันก็จะเป็นห่วงพวกรุ่นพี่บ้าง!”

เธอเอยหน้าขึ้นฟ้าแล้วปาวประกาศออกมาอย่างมุ่งมั่น

“โอ้! โครอนส่งเสียงเชียร์ทั้งที่ดูจะยังไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์
เท่าไรหรอก

“สู้เขานะ” พานิวาลตอบรับอย่างไม่ค่อยจะใส่ใจเท่าไร

“ผู้ใหญ...รุ่นพี่คุโทรีนี่ ต่อให้มองจากมุมมองของคุณวิลเลียม ก็ยังเป็นผู้ใหญ่...” ราคิซกลอกตาไปมาพรางพิมพ์ำกับตัวเอง เอาเป็นว่าเขาจะทำได้ยินอะไรก็แล้วกัน

“—คือว่านะ โครอน ดูเหมือนว่าไซ้ของฉัันจะเริ่มแย้แล้วละ ลงไปเสี้ยที่เถอะนะ”

“ยอมแพ้รียัง!”

“อา—ยอม...ยอมแล้ว”

“โอ้ว!”

โครอนส่งเสี้ยก่อนที่จะกระโดดลงไปอย่างนั้มนวล

สายลมที่พัดผ่านเมือง หนาวเย็นจนทำให้ร่างกายสัันเล็กนั้อย ท้องฟ้าโปร่งจนแทบจะไร้เมฆ

ฤดูกาลกำลังผันเปลี่ยน

†

สิ่งปลูกสร้างนั้นตั้งอยู่ในมุมหนึ่งของเกาะลอยฟ้าที่หกสิบแปด

ถ้าพูดถึงรูปร่างและการใช้งาน มันก็คงเหมือนกับหอพัก ขนาดเล็กที่สามารถจุคนได้ราวห้าสิบคน อาคารไม้สองชั้นที่ดูเก่าแก่ บริเวณข้างๆ มีแปลงผักกับแปลงดอกไม้ที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ห้างออกมาอีกนั้อยก็มิสนามเล็ก ๆ

อ้างอิงจากหน้าเอกสาร ที่นี่คือโกดังที่ทางกองทัพใช้เก็บซ่อนอาวุธลับ นอกจากบุคลากรไม่กี่คนที่คอยอยู่ประจำการเพื่อจัดการกับอุปกรณั์ ที่นี่ก็ไม่มีใครอาศัยอยู่ยัอีกแล้ว

นั่นคือข้อมูลอ้างอิงจากเอกสาร ทว่าความจริงอาจไม่ได้เป็นไปตามนั้น

ที่นี่มีเหล่าภูตกว่าสามสิบตนอาศัยอยู่

แม้ข้อมูลในเอกสารนั้นจะทำเหมือนพวกเธอเป็นแค่วัตถุ ทว่าเหล่าภูตสาวก็ใช้ชีวิตในแต่ละวันกันได้อย่างร่าเริงจนไม่น่าเชื่อว่านั่นคืออาวุธ

บนชั้นดาดฟ้าของโกดัง

ผ้าผ่อนมากมายที่ถูกแขวนตากไว้ กำลังกระพือพีบพับไปตามแรงลมที่พัดมา

“—แย่จ้ง อากาศไม่ดีเลย”

หญิงสาวมองขึ้นไปบนท้องฟ้ากลางดิ่งผ้าปูเตียงที่เพิ่งจะตากไปเมื่อครู่กลับมาไว้ในอ้อมอก

“นี่ๆ คนที่น่าอวยตรงนั้นนะ ถ้าว่างก็มาช่วยกันหน่อยได้มั๊ย”

“ช่วยก็ได้ เพราะงั้นก็เลิกเรียกแบบนี้ล่ะสิทีเถอะ”

“เอ? สำหรับเผ่าพันธุ์ของเรา ประโยคนั้นถือเป็นสุดยอดคำชมเลยนะ”

“งั้นพวกเธอทั้งเผ่าก็ช่วยกลับไปเรียนภาษากลางของทวีปมาใหม่เลยได้ไหม เอาตั้งแต่ศูนย์เลยนะ”

ขณะที่กำลังต่อล้อต่อเถียงกับไนกราด วิลเลียมก็คว้าตะกร้าสานข้างกายมาถือไว้ จากนั้นก็เริ่มเก็บผ้าที่อยู่ใกล้ๆ ใส่ลงไป

ท่ามกลางสายลมที่กำลังพัดหอบเอาความชื้นเข้ามา แม้ว่าเขาจะสัมผัสถึงความชื้นนั้นได้แค่เพียงเล็กน้อย แต่ดูท่าว่าฝนจะใกล้ตกลงมาแล้ว

“เฮ้อ—ช่วงนี้วิลเลียมดูเย็นชากับโทรลล์จังเลยนะ”

หญิงสาวทำแก้มป่องราวกับเด็กน้อย ซึ่งดูน่ารักอย่างประหลาดจนวิลเลียมต้องเปลื่อยิ้มน้อย ๆ ออกมาให้เห็น

ไนกราดเป็นหนึ่งในบุคลากรไม่กี่คนที่คอยอยู่ประจำการเพื่อจัดการอุปกรณ์ที่พุดถึงไปเมื่อครู่

หากพิจารณาจากหน้าตา อายุของเธอน่าจะสักประมาณยี่สิบ ความสูงของเธอเกือบจะเท่าวิลเลียมที่เป็นผู้ชาย ขณะที่งานอดิเรกของเธอออกจะเป็นแนวผู้หญิงจำ เธอจึงมักจะสวมผ้ากันเปื้อนน่ารัก ๆ หรือชุดเดรสที่ประดับด้วยลูกไม้มาให้เห็นอยู่เสมอ

ที่สำคัญเธอไม่ใช่ญาติ แต่เป็นโทรลล์อย่างที่เขาตัวเฟ็งจะพุดออกมาเมื่อครู่นี้ โทรลล์เป็นเผ่าพันธุ์ใหญ่ที่อาศัยอยู่กับผู้คนประสานไมตรีกับผู้คน ก่อนที่จะกลืนกินผู้คนอย่างเอร็ดอว้อย

“อย่ามาล้อเล่นนะ ฉันรู้สึกเฉย ๆ กับเธอมาตั้งแต่ตอนที่ได้เจอกันครั้งแรกแล้ว”

“ใจร้าย! ผู้ชายที่พุดจาแบบนี้ออกมาได้ยังไงหน้าตาเฉยนี้ไม่ไหวเลยจริงๆ”

เมฆฝนเริ่มก่อตัว จะมัวมาไอ้อ้อยู่ไม่ได้แล้ว

วิลเลียมยัดผ้าปูเตียงลงไปใต้ตะกร้าที่อัดแน่นไปด้วยผ้าปูเตียงอยู่แล้วจนมันแทบจะล้นออกมา

“อย่าห่วงเลย คนที่ฉันจะทำตัวแบบนี้ด้วย ในโลกนี้ก็คงจะเหลือแค่เธอนี้แหละ”

“หิ... นี่คือวิธีจีบแบบใหม่สินะ แอบใจสั้นเหมือนกันนะเนี่ย”

“จะพุดอีกครั้งนะ พวกเธอทั้งเผ่า ช่วยกลับไปเรียนภาษากลางมาใหม่เลยเถอะ”

“เฮ้อ—ที่กับพวกคุณโทรลระก็ ไม่เห็นจะพุดจาอย่างนี้เลย”

แปะ!

น้ำฝนหยดหนึ่งตกลงมาสร้างวงสีเทาที่ปลายเท้า

“อย่ามัวแต่พุดอยู่ รีบเก็บเร็ว ๆ เข้าเถอะ”

“รู้แล้วละน่า!”

ดูเหมือนว่านี่จะเป็นการเก็บผ้าที่ออกจะวุ่นวายอยู่ไม่น้อย

—ฝนเทระหน่าลงมา เมฆดำเข้าปกคลุมทั่วท้องฟ้า

ทั้งที่เพิ่งจะเป็นช่วงสายอยู่แต่ ๆ แต่นอกหน้าต่างกลับมืดครึ้ม

ราวกับช่วงเวลากลางคืน

“เกือบไปแล้ว นี่ถ้าซักว่านี่อีกสักนิดคงได้ซักผ้ากันใหม่เป็น
แน่”

ทันทีที่เก็บผ้าเสร็จ ไนกราดก็ชวนวิลเลียมเข้าไปพักดื่มชาที่
ห้องส่วนตัวของเธอ

“แล้ว...มีธุระอะไรหรือ”

อยู่ ๆ ไนกราดก็ถามขึ้นขณะที่มือก็เติมเชื้อไฟใส่เตาผิงไปด้วย

“หา?”

“ที่ขึ้นไปตากผ้าก็เพราะมีธุระอะไรกับฉันไม่ใช่หรือ”

“อ่า...”

จะว่าไปก็ใช่

“จะว่ายังไงดี...คิดว่าอย่างน้อยก็ควรที่จะมีการติดต่อกลับมา
บ้างว่ายังปลอดภัยดีอยู่ไหมนะ”

“อ้อ หมายถึงพวกคุณุโตรี?”

วิลเลียมพยักหน้ารับโดยไม่ได้พุดอะไร

“บอกไปแล้วนี่ว่าการต่อสู้ครั้งนี้กินเวลานาน”

“ก็บอกแล้วนั่นแหละ แต่มีมันก็ผ่านมาตั้งครึ่งเดือนแล้วนะ ยัยพวกนั้นยังปลอดภัยดีอยู่มัย แล้วจะต้องให้รอไปอีกนานแค่ไหน ไม่มีข่าวคราวอะไรกลับมาบ้างเลยหรือ”

“ไม่นี่”

“ตอบเร็วเชียวนะ! ทำไมมันเป็นอย่างนั้นเล่า!”

“ทำไฉนนะหรือ ก็เพราะมันเป็นอย่างนั้นแหละสิ...อยากฟังละเอียดๆ มัยล่ะ”

ในกราดส่งสัญญาณให้เขานั่งผ่านทางสายตาอย่างเงิบ ๆ ซึ่งวิลเลียมก็ทิ้งสะพานลงนั่งแต่โดยดี

ชุดน้ำชาที่อู๋ ๆ ก็ไหลมาจากไหนไม่ทราบ ถูกจัดวางอยู่บนโต๊ะราวกับเวทมนตร์

“รู้จักที่เมอร์เร่ ศัตรูของเด็กพวกนั้นใช่ไหม”

“เคยอ่านเจอมานิดหน่อย เห็นว่ามีลักษณะไม่แน่ชัด แล้วก็ออกจะต่อต้านมากด้วย ส่วนความเก่งกาจนั้นดูจะแปรผันตรงกับขนาด”

“ใช่แล้ว และสาเหตุของความต่อต้านนั้นก็เพราะพวกมันเจริญเติบโตได้อย่างรวดเร็วแถมยังสามารถแบ่งตัวได้อีกด้วย ทุกครั้งที่โจมตีออกไปพวกมันจะใช้ร่างที่ตายแล้วมาเป็นเกราะกำบัง จากนั้นก็จะสร้างขึ้นส่วนขึ้นมาใหม่จากด้านใน และที่น่ากลัวกว่านั้นพวกมันยังจะแกร่งขึ้นทุกครั้งที่แบ่งตัวด้วย

“แต่ถึงอย่างนั้น ถ้าโจมตีเจ้าพวกชิ้นส่วนเล็กๆ ไปเรื่อยๆ จนถึงจุดจุดหนึ่งแล้ว ความสามารถในการแบ่งตัวก็จะถูกจำกัด แต่ดูจากขนาดตัวของพวกมันคราวนี้ คงจะมีไม่ต่ำกว่าสองร้อยชิ้น เพราะอย่างนั้นก็เลยใช้เวลานานยังงัยล่ะ”

แน่นอนว่าพวกเธอเองก็ไม่ได้ต่อสู้อย่างต่อเนื่องตลอดทั้งวัน

ทั้งคืน เพราะรู้แต่แรกแล้วว่า จะเป็นศึกที่ยาวนานก็เลยมีการเตรียมการไว้พร้อมมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว ในช่วงที่เหล่าภูตไปพักก็จะมีพลทหารปืนใหญ่ที่แข็งแกร่งของเผ่าพันธุ์เรปเทรชคอยช่วยถ่วงเวลาเอาไว้ให้

วิลเลียมอยากจะพูดออกไปอยู่เหมือนกันว่า ถ้าอย่างนั้นก็ให้พวกจึงเหลนบ้างล้มพวกนั้นไปสู้อเองเสียเลยสิ แต่ถ้าไม่ใช่เหล่าภูตที่ถือดาบศักดิ์สิทธิ์คาริยอนแล้วละก็ การโจมตีก็จะเป็นผล—อีกทั้งเดิมที นั่นก็เป็นเหตุผลของการมีอยู่ของพวกเธออยู่แล้ว มันจึงเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้

“เพราะตัดสินใจแล้วว่า จะไม่ให้คุโทริใช้ ‘ประตูดินแดนภูต’ การต่อสู้ครั้งนี้เลยมีแต่จะต้องฆ่าไปเรื่อยๆ จนกว่าจะลอกเปลือกชั้นในสุดออกมาได้

“พูดถึงเปลือกนั้น จริงๆ มีก็ชั้นกันนั้นก็ไม่มีรู้ แล้วตอนนี้จัดการไปได้เท่าไรแล้วก็ไม่รู้อีก เพราะอย่างนั้นก็เลยไม่มีทางที่จะรู้ได้เลยว่าการต่อสู้จะยืดเยื้อต่อไปอีกนานแค่ไหน

“เอาน่า เตียวสักวันมันก็จะจบลง แต่กำลังรบชั้นพื้นฐานก็สามารถที่จะจัดการพวกมันได้อย่างเบ็ดเสร็จแล้ว ไม่ใช่การต่อสู้ที่ยากลำบากอะไรขนาดนั้นหรอก” ไนกราดพูดต่อด้วยท่าที่สบายๆ

“แต่อย่างน้อยก็ควรจะต้องกลับมาหน่อยนะว่ายังปลอดภัยดี”

“ที่นั่นมีการวางแนวป้องกันไว้แล้วหลายชั้น แม้แต่คริสตัลสื่อสารก็ยังใช้งานไม่ได้ ต้องปล่อยเรือเหาะออกไปเท่านั้น นอกจากนี้การไหลเวียนของอากาศแถวนั้นก็ผิดเพี้ยน เผ่ามีปีกก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะระยะทางมันห่างไกลขนาดนั้น แค่อินยันมาได้ว่าการต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป มันก็ตีแค่นั้นแล้ว”

ไนกราดพูดพลางใช้ปลายนิ้วม้วนผมสีแดงของตัวเองเล่น

ไปพลาถ

“กัณะ การที่เด็กพวกนั้นไม่ได้ติดต่อกลับมาเลยระหว่างการต่อสู้ก็คงเพราะสาเหตุนั้น

“ตอนที่ฉันเพิ่งมาที่นี่ใหม่ๆ ก็ถามเรื่องเดียวกับคุณนี่แหละ ซึ่งคำตอบที่ได้ก็เหมือนกับที่ฉันได้ตอบคุณไปเมื่อครู่ มีอะไรสงสัยอีกมั๊ย”

“...หมดแล้ว”

วิลเลียมเริ่มที่จะผ่อนคลายร่างกายจากอาการเกร็ง

“ดูใจเย็นดีจังเลยนะ คงจะชินแล้วละสิ”

เฮ้อออ... ไนกราดถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“ไม่ใช่หรอก เห็นอย่างนี้แต่ที่จริงใจฉันก็สิ้นน้ำดู แดมช่วงนี้ ยังไม่ค่อยอยากอาหารด้วย เครียดเลยทีนี้”

ถ้าตัดมาแค่ประโยคนี้ ก็ฟังดูเป็นเรื่องที่น่ายินดีเลยทีเดียว สำหรับวิลเลียม

“ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม แต่การที่พวกเด็กโตไปเป็นแนวหน้า ในขณะที่พวกเด็กเล็กยังสามารถทำตามปกติได้นั้น มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ตื่นักหรอก”

“มันก็ใช้อยู่หรอก”

กาต้มน้ำที่ถูกวางอยู่ในเตาผิงพ่นไอน้ำออกมา

วิลเลียมชำเลื่องมองไนกราดที่กำลังจัดเตรียมน้ำชาอย่างขำขัน

“ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าทำได้แค่อม้มนทรมานถึงขนาดนี้”

เขาบ่นพึมพำด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูสับสน

ไนกราดฉีกยิ้มเพื่อปกปิดสีหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวล

“ได้ยินมาจากกริคแล้วละ ที่ตอนนั้นคุณไปพูดอะไรต่างๆ เอาไว้

เพราะเชื่อมั่นในตัวเด็กพวกนั้น ไม่ว่าจะผลออกมาอย่างไรก็จะยอมรับให้ได้
อะไรประมาณนี้แหละ”

“ไม่ใช่แค่ตอนนั้น ถึงตอนนั้นก็เตรียมใจเอาไว้แล้วเหมือนกัน

“แต่ก็นะ...ตอนนั้นไม่คิดเลยว่ามันจะยืดเยื้อยาวนานมาถึง
ขนาดนี้ได้ ไม่ใช่ว่าจะมากังวลหรือไม่สบายใจอะไรหรอก คือแบบ...
มันแค่เริ่มสงสัยขึ้นมาอะ”

“แค่เริ่มสงสัย?”

“ก็แค่เริ่มสงสัยนะสิ ผิดตรงไหนเธอ”

“มันไม่ใช่เรื่องผิดหรือไม่ผิดหรอก แค่รู้สึกเหมือนว่าคาแรคเตอร์
สุภาพบุรุษสุดขั้วที่สร้างมานั้น ค่อยๆ พังทลายไปแล้วนะ”

ไนกราดทำหน้าที่ครุ่นคิด

“อ้อ—อย่างนี้เอง เข้าใจละ จริงๆ แล้วคุณนะ ถ้าไม่ใช่
ที่ทางของตัวเองละก็ จะไม่กล้าทำเป็นเก่งสินะ”

“อึก”

“เพราะอย่างนั้น พอเป็นสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย ก็เลยไม่รู้ว่
ควรจะต้องทำอะไรดี ได้แต่วิ่งวนไปมา เป็นผู้ชายที่ขาดความมั่นใจ
ในแบบที่พบเห็นได้ทั่วไป แบบนั้นสินะ?”

“อึก”

ถึงจะเป็นคำพูดที่ออกจะแทงใจ แต่วิลเลียมก็คงจะไม่กล้า
ปฏิเสธ

ไนกราดผลานมือแล้วเท้าค้างไว้

“—เดี๋ยวก๊ิลนลาน เดี๋ยวก๊ิท้อแท้ คุณนี่ตกลงจริงๆ”

ไนกราดพูดแทงใจดำออกมาอย่างสบายอารมณ์

“เธอนี่มันปีศาจชัดๆ”

“ก็ปีศาจนะสิ ก็เมื่อครู่คุณพูดไม่ดีกับฉันเอาไว้ ฉันก็เลยต้อง

เอาคืน”

โทรลล์สาวพูดจาเข้าแหย

“ไหน ๆ ก็พูดถึงปีศาจแล้ว ขอพูดต่ออีกหน่อยแล้วกัน ในเวลาแบบนี้ถ้าปล่อยตัวให้ว่างมากก็จะยิ่งทำให้ฟุ้งซ่านเสียเปล่า ๆ ลองเปลี่ยนบรรยากาศหรือไม่ก็ลองทำตัวให้ยุ่งมาก ๆ เข้าไว้ น่าจะช่วยให้ได้นะ”

“อืม ก็เข้าใจอยู่หรอก เลยจะบอกให้รับงานสินะ?”

“ถูกต้อง”

ปีศาจสาวนึกยิ้มกว้าง

วิลเลียมครุ่นคิด ถึงจะพูดที่เล่นที่จริง แต่คำพูดของปีศาจสาวก็ดูเข้าท่าและมีหลักการ

การที่จะเป็นห่วงพวกคุโทรต่อไปก็ใช่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรที่ไม่ดี เพราะเดิมทีเขาก็ตั้งใจไว้แล้วว่าระหว่างที่กำลังรอดคอยการกลับมาของพวกเธอ เขาก็จะใช้ชีวิตไปตามปกติเหมือนเช่นทุกวันนี้ เหมือนที่ครั้งหนึ่งเคยมีใครบางคนขอให้เขากลับไปยังสถานเลี้ยงเด็กที่เปรียบเสมือนเป็นบ้านเกิดของเขา

ถ้าอย่างนั้น การทำตามคำแนะนำของโทรลล์สาวก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหาย

เพื่อที่จะได้ไม่ต้องฟุ้งซ่านมากไป ระหว่างที่กำลังรอดคอยการกลับมาของพวกเธอ

“เข้าใจแล้ว จะให้ทำอะไรล่ะ”

ทันทีที่วิลเลียมตอบออกไป ไนกราดก็ตบโต๊ะเสียงดัง

“อาจจะไกลอยู่สักหน่อย แต่ฉันมีที่ที่อยากให้คุณไป”

3

เมืองเก่าๆ คนเก่าๆ

ที่อัทบอกว่าเธอฝัน

ได้เห็นทิวทัศน์ที่ไม่เคยเห็น ได้พูดคุยกับคนที่ไม่เคยเจอในสถานที่ที่ไม่เคยไป เธอฝันแบบนั้น

เท่าที่ได้ฟัง วิลเลียมก็รู้สึกว่ามันผิดปกติตรงไหน ความฝันมักจะเป็นแบบนั้นอยู่แล้ว มีภาพความทรงจำจากประสบการณ์จริงที่เคยพบเจอมา ผสานกับภาพในจินตนาการที่ผุดขึ้นมา

ทว่าสำหรับภูตอย่างพวกเธอ ดูเหมือนว่าจะต่างออกไป

จะว่ายยังไงดี พอลืมตาขึ้นมาก็รับรู้ได้ในทันทีว่าเป็นความฝันที่พิเศษ ทั้งอบอุ่น น่าหวาดกลัว สนุกสนาน และเปล่าเปลี่ยว โดยที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับความเป็นจริงเลย ซึ่งดูจะแตกต่างจากความฝันทั่วไป แม้จะไม่มีทฤษฎีหรือเหตุผลอะไรมาอธิบาย แต่เธอก็เชื่อมั่นว่ามันเป็นความฝันที่ไม่ธรรมดา

และเป็นสัญญาณบางอย่าง

— ยัยนั่นบอกไว้ว่าไกลหน่อย

มาย้อนคิดดูแล้ว ตอนนั้นเขาน่าจะถามให้แน่ใจก่อน ที่บอกว่า “หน่อย” เนี่ย แค่นั้นที่เรียกว่า “หน่อย”

ตั้งแต่ออกจากเกาะก็ต่อเรือเหาะมาอีกไม่รู้กี่ต่อ ได้แต่ไหลไปกับสายลมตลอดทั้งวัน

ทว่าสุดท้ายวิลเลียมก็มาถึงจุดหมาย ในตอนที่ใกล้จะหมดแรง เพราะความเหนื่อยล้าจากการเดินทาง

เกาะลอยฟ้าที่ลึบเอ็ด เมืองคอร์น่าตุลเซ่

กลืนหิน

วิลเล็มรู้สึกอย่างนั้นทันทีที่ก้าวลงจากบันไดเรือ

ถ้าจะพูดให้ละเอียดอีกหน่อย มันเป็นกลิ่นของหินและอิฐที่เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์ เป็นกลิ่นของพื้นหินที่ถูกเหยียบย่างมาแสนนานแล้ว เป็นกลิ่นของสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ที่นั่น เป็นกลิ่นของสายลมที่พัดผ่านตัวเมือง

ถัดจากเขตท่าเรือเป็นลานกว้างสำหรับค้าขาย ดูเหมือนว่าวันนี้จะเป็นวันที่มีตลาดนัดพอดี วิลเล็มมองเห็นเดินเท้าไปที่ดูจะผ่านการใช้งานมายาวนานเรียงตัวอยู่อย่างเป็นระเบียบ ส่วนอีกด้านเป็นตึกกรมบ้านช่องสีขาวเทาและน้ำตาลแดงที่ดูมีชีวิตชีวาไม่น้อย

สิ่งมีชีวิตหลากหลายเผ่าพันธุ์กำลังเดินขวักไขว้ไปทั่วเมือง โดยที่แทบจะไม่มีใครแบ่งแยกกัน หากจะให้สาธยาย ที่มีอยู่ค่อนข้างจะเยอะหน่อยก็คงจะเป็นพวกมนุษย์หมาป่าไคแคนโทรพอส ส่วนพวก 'ไร้เครื่องหมาย' เหมือนวิลเล็มก็พอจะเห็นอยู่บ้างประปราย ดูเหมือนว่าจะไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนด้วยการใส่หมวกปิดบังเอาไว้

“...โห”

วิลเล็มรู้สึกตื่นตาตื่นใจกับภาพที่เห็นจนเปลอสั่งเสียงออกมา “เป็นเมืองเก่าที่ดูธรรมดากว่าที่คิดไว้เสียอีกนะเนี่ย”

เขาเคยได้ยินเรื่องราวมาบ้างว่านี่เป็นเมืองที่เก่าแก่ที่สุดในหมู่เกาะเรกุล แอร์ มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าสี่ร้อยปี เป็นหนึ่งในไม่กี่เมืองที่ดำรงอยู่มาได้ยาวนานโดยที่ไม่ถูกไฟสงครามแผดเผา อีกทั้งยังไม่เคยโดนโจมตีจากผู้รุกรานบนพื้นโลกมาก่อน

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่เดิมทีเรกุล แอร์ ก็ลอยอยู่บนฟ้า

ไม่เคยถูกเอลฟ์จากป่าใหญ่มารุกไล่ ไม่เคยถูกพวกหน้าหมู
อย่างออร์คมาโจมตีด้วย พวกมังกรที่มึนงานอดิเรกชอบเผาบ้าน
เผาเมืองเล่นก็ไม่มี วิซิเตอร์หรือเทพดวงดาวที่ประกาศไว้ว่าจะล้าง
เผ่าพันธุ์มนุษย์หรือเอ็มเน็ตไวท์ให้สิ้นซากก็ไม่มีเช่นกัน เท่านั้น
โอกาสที่จะถูกไฟสงครามแผดเผาก็แทบจะไม่เหลือแล้ว

และการที่ที่นี้อยู่บนฟ้าก็ทำให้ทรัพยากรต่าง ๆ นั้นมีจำกัด
โดยเฉพาะพวกแร่หิน การจะขุดหินขึ้นมาจากเกาะก็เท่ากับกำลัง
ทำลายพื้นที่อยู่อาศัยของตนเองไปที่ละน้อย ดังนั้น หินจึงเป็นวัสดุ
ก่อสร้างที่มีราคาแพงเมื่อเทียบกับอย่างอื่น และในการสร้างบ้านเมือง
จากหินนั้นก็ต้องใช้หินมากกว่าที่ตาเห็น

ดังนั้น จึงพอที่จะพูดได้ว่าเป็นเมืองที่เหมาะสมจะยกให้เป็น
เมืองที่ดีที่สุดใบนรกดู แอร์ แม้จะยังเทียบกับเมืองที่เคยมีบนพื้นโลก
ไม่ได้ แต่ก็ต้องขอยกย่องที่เคยสปรระมาเอาไว้ก่อนหน้านี้นี้

โกเล็มที่รูปร่างเหมือนดังไม้มีแขนขา กำลังกอดกล่อมไม้แล้ว
วิ่งกระเด้งกระแฉ่งไปมา พอหลีกทางให้ มันก็หันมาผงกหัวเล็กน้อย
พร้อมกับกล่าวขอบคุณก่อนจะวิ่งหนีหายไป แม้แต่ความเย่อหยิ่งใน
แบบฉบับของโกเล็มก็ยังเปลี่ยนเป็นความสุภาพนอบน้อม สม่กับที่
เป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวและการค้าขายจริง ๆ

วิลเลียมคิดนุ่นที่ระหว่างที่กำลังจะก้าวเท้าพลาดรู้สึกถึงอะไร
บางอย่างขึ้นมาได้

“เฮ้ย!?”

ผู้ที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันกับเขาไม่ได้อยู่ตรงนี่แล้ว วิลเลียมหัน
หลังกลับไปมองก่อนที่จะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“—เฮ้อออ”

บนบันไดเรือเหาะ

ที่อัยยีนั่งอยู่กับที่ขณะที่ดวงตาของเธอนั้นเป็นประกายถึงขีดสุด

เธออ้าปากค้าง สีหน้าแสดงความรู้สึกที่หลากหลาย ทั้งดีใจ แปลกใจ และหลงใหลในคราวเดียวกัน

“นี่เธอ รีบมาได้แล้วนะ”

ถึงจะร้องเรียกไปก็ไม่มียกมือตอบรับใดๆ ขณะนี้สติของเธอไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัวเสียแล้ว

“นี่!”

วิลเลียมพลิกตัวเธอกลับมาแล้วตีตหน้าผากเบาๆ

“โอ๊ย!?”

“ไปกันได้แล้ว แต่นี้ก็เหนื่อยจากการเดินทางมามากพอแล้ว อย่าให้ต้องวุ่นวายนักเลย”

“ตะ...แต่ว่า นี่เกาะลอยฟ้าที่ลึบเอ็ดนะ! เมืองคอร์น่าดีลูเชนะ! ของจริงเลย!!”

“ฮืม”

“สถานที่ที่เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์! กล่องสมบัติแห่งฟากฟ้า! หม้อตุนแห่งตำนานและความฝัน!”

เธอเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตื่นตาตื่นใจ ว่าแต่... หม้อตุนนี่นะ?

“มีผลงานตั้งหลายเรื่องที่ใช้ที่นี่เป็นฉากดำเนินเรื่องนะ!”

“เธอนี่นะ ตั้งแต่ออกมาจากเกาะที่หกสิบแปด เห็นอะไรก็ตาลุกวาวตลอดเลยนะ”

“ก็แหม ไม่เคยออกจากเกาะมาก่อนเลยนี่นา...ไม่สิ! เกาะนี้กับเมืองนี้มันไม่เหมือนกัน! มันพิเศษ!”

ที่อัทพยายามหาเหตุผลมาได้แย้งก่อนจะวิ่งเหยาะ ๆ ตาม วิลเลียมไป

วิลเลียมรู้สึกได้ว่าพวกเขากำลังเป็นที่สนใจจากรอบข้าง ทว่าหาใช่สายตาแบ่งพรรคแบ่งพวกในฐานะที่เขาเป็นพวกไร้เครื่องหมายเสียเมื่อไหร่ แต่เป็นสายตาที่แสดงถึงความเอ็นดูต่อครอบครัวที่แวะมาเที่ยวด้วยกัน หรือไม่ก็อาจจะมีคนมองว่าเขากับที่อัทเป็นเหมือนพี่น้องจากบ้านนอกที่เข้าเมืองมาด้วยกันเป็นครั้งแรกก็ได้

แต่จะเข้าใจว่าอย่างนั้นก็ไม่ได้

โลกของพวกเขาเด็กสาวที่อาศัยอยู่ในโลกแคบ ๆ นั้นมาตลอด ประสบการณ์การรับรู้ถูกจำกัดอยู่แค่ในหนังสือและภาพยนตร์ พอได้ออกมานอกเกาะก็เลยดูจะคึกคักเป็นพิเศษ นอกจากนี้ ดูเหมือนว่าที่นี่จะเป็นฉากในเรื่องที่เธอชอบด้วย ซึ่งก็คงจะไม่แปลกอะไรที่เธอจะตื่นเต้น

“รีบไปเถอะน่า เราไม่ได้มาเที่ยวกันนะ”

ถึงจะพอเข้าใจหัวอก แต่เขาคงจะปล่อยเธอไปตามใจไม่ได้

“เอ—ขอดื่มด่ำบรรยากาศอีกหน่อยไม่ได้เหรอ”

วิลเลียมคว้าข้อมือเล็กๆ ของเธอไว้แล้วพาเดินไป ระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักดังตามหลังมา สถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นทำให้เขารู้สึกอึดอัดอยู่ไม่น้อย ด้วยความที่ไม่ชินกับการที่จะต้องกลายเป็นจุดสนใจของผู้คน

“ฮะ! นั่นๆ ขอไปดูอันนั้นใกล้ๆ ได้มั๊ย”

“...อะไรเล่า”

ที่อัทกำลังจ้องมองไปที่น้ำพุกลางลานกว้าง

“อนุสาวรีย์ของมหาปราชญ์ฟาลซิด้า!”

รูปปั้นชายชราคนหนึ่งยืนตระหง่านอยู่ตรงกลาง

“แล้วไง”

เขาลองหรีตามองรูปปั้นชายชราที่สวมผ้าคลุม ใบหน้านั้นดูมีความกล้าหาญ

คงเป็นผลงานศิลปะอะไรสักอย่าง แต่คนอย่างวิลเลียมก็ไม่มีสุนทรียภาพที่จะเข้าถึงได้อยู่แล้ว ขนาดงานศิลปะที่มนุษย์สร้างขึ้นยังไม่ค่อยจะเข้าใจเลย กับผลงานที่ต่างเผ่าต่างพันธุ์สร้างขึ้นมาแบบนี้ยิ่งแล้วใหญ่ อย่างน้อยถ้าเป็นรูปปั้นผู้หญิงก็ยิ่งพอที่จะวิจารณ์ในมุมมองของผู้ชายได้อยู่หรอก แต่ดันเป็นรูปปั้นลุงแก่นี่สิ

“น่าสนใจตรงไหนเธอ”

“รูปปั้นทองแดงที่ถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่ครั้งอดีต ปัจจุบันกลายเป็นคอร์สเตตพื้นฐานของคูร์กไปแล้ว! อยู่ในฉากหนังรักหลายเรื่องเลยละ!”

“ฉาก?”

“ก็เรื่องนั้นไง ฉากสุดท้ายของ ‘ดวงดาวและสายลมแห่งคอร์น่าตีลูเซ’ รัสตโนสกินมันทอดไม่ใช่เหรอ!”

ดูเหมือนว่าที่อัทเองก็ไม่ได้มองเห็นคุณค่าทางศิลปะของรูปปั้นนั้นเหมือนกัน

“มีตำนานเล่าว่าถ้าคูร์กมาอธิษฐานถึงรักอันเป็นนิรันดร์ต่อหน้ารูปปั้นนี้แล้ว จะมีความสุขไปอีกห้าปีเลยละ”

“เป็นตำนานที่ออกจะมีความสุขแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ ยังไงก็ไม่รู้นะ”

ทั้ง ๆ ที่อธิษฐานถึงรักอันเป็นนิรันดร์แท้ ๆ แต่พอขึ้นปีที่หกแล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับคูร์กนั้นเธอ เตียวนะ เรื่องนั้นจะเป็นยังไงก็ช่างมันเหอะ

“เลิกเล่นได้แล้วนะ อย่าลืมสิว่าเธอมาทำงาน”

“จื...”

ที่อัทเหมือนเพิ่งจะนึกถึงสถานะของตนขึ้นมาได้จากคำพูดนั้น เธอเก็บมือซ้ายที่กวัดแกว่งไปมาด้วยความคึกคักก่อนที่จะสงบจิตสงบใจลง

“อยากจะเป็นนักรบภูตที่น่าชื่นชมเหมือนคุโทริไม่ใช่เหรอ”

“ก็ใช่นะสิ รู้แล้วว่า ไม่ลืมหรอก”

เธอก้มมองเท้าแล้วสะบัดมือที่ถูกริลเล็มจับไว้ ออก ก่อนจะก้าวเท้าเดินนำไปอย่างห่อเหี่ยว

“ไปกันเถอะ”

วิลเล็มยืนหนึ่ง ที่อัทที่เดินนำไปราวสิบก้าวหันกลับมามอง

“เป็นอะไรไป”

“อ่า... เรือเหาะซากลับเป็นรอบเย็นวันพรุ่งนี้”

“หือ? แล้วทำไมล่ะ”

“ถ้าหลังจากทำงานเสร็จแล้ว อาจจะพอมีเวลาให้ไปเดินเล่นได้อยู่”

“...”

เหมือนที่อัทจะไม่เข้าใจความหมายที่วิลเล็มต้องการจะสื่อ หลังจากที่ยืนนิ่งไปครู่หนึ่ง สีหน้างงงวยของที่อัทก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม

เธอรีบวิ่งกลับมาคว้ามือของวิลเล็ม

“ไปสิ เลิกโง่โง่ได้แล้ว!”

คร่ำบๆ เข้าใจแล้วครับคุณหนู

วิลเล็มกั้นหัวเราะเอาไว้ก่อนที่จะก้าวขาเดินตามไป

—แปลบ

เขารู้สึกแปลก ๆ ที่สันคองจะต้องยกมือขึ้นมาลูบดู

เป็นความรู้สึกที่คุ้นเคยมาตั้งแต่ตอนที่วิลเลียมยังเป็นผู้กล้า

สำรวจ

(.....ความกระหายในการต่อสู้.....?)

ความรู้สึกเป็นปรีภยที่คนกลุ่มหนึ่งมีต่อคนอีกกลุ่มหนึ่ง เขา
รู้สึกได้ถึงความตึงเครียดที่เกิดขึ้นก่อนที่การต่อสู้จะเริ่มต้น ซึ่งขณะนี้
ความรู้สึกเหล่านั้นได้เข้ามาครอบคลุมสถานที่แห่งนี้เอาไว้

ทว่าเอาเข้าจริงมันก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลอะไรขนาดนั้น แถม
เป้าหมายนั้นก็ไม่ใช่พวกตน

“เป็นอะไรไปอีกเนีย”

“หือ? เปล่านี้ ไม่มีอะไร”

แม้ที่นี้จะดูเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันสงบสุข แต่ถึงอย่างนั้น...
เออ ที่จริงควรจะบอกว่า...เพราะอย่างนั้น ก็ย่อมต้องมีพวกที่ไม่
ประสงค์ดีหลบซ่อนอยู่

(เอาเถอะ...ไม่เกี่ยวกันนี่...)

เขาเองก็ไม่ได้มีงานอดิเรกที่ชอบหาเรื่องใส่ตัวอยู่แล้ว

วิลเลียมตั้งใจปล่อยผ่านเรื่องนี้แล้วเดินเข้าเมืองไปพร้อมกับ
เจ้าของมือน้อย ๆ นั้น

หากไม่มีดาบศักดิ์สิทธิ์คาริยองจะไม่สามารถต่อกรกับสัตว์อสูรที่คอย
ทำลายล้างโลกได้

ทว่ามีแค่ผู้ที่ถูกเลือกเท่านั้นที่สามารถใช้งานคาริยองได้

ขณะที่มนุษย์หรือเผ่าพันธุ์เอ็มเน็ตไวท์ก็ได้สูญสิ้นไปแล้ว
ก่อนจะได้รับเลือก

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีใครที่สามารถจะต่อกรกับบรรดาสัตว์อสูร
เหล่านั้นได้

อันนำมาซึ่งจุดจบของโลก

—ว่ามนุษย์ก็ไม่ได้ไล่ชื่อถึงขนาดที่จะยอมรับทฤษฎีนี้ง่าย ๆ
ถ้าไม่มีมนุษย์เหลืออยู่อีกแล้ว นั่นก็หาตัวตายตัวแทนมาก
สิ้นเรื่อง

มีตัวตายตัวแทนที่จะเป็นไปได้อยู่เหมือนกัน คือเผ่าพันธุ์
ที่คอยอยู่เคียงข้างกับมนุษย์มาตั้งแต่ครั้งอดีต หยิบจับเครื่องมือ
ของมนุษย์เพื่อช่วยเหลือกิจการต่างๆ ของมนุษย์ เป็นปรากฏการณ์
ธรรมชาติที่เรียบง่ายไม่สะดุดตา วิญญาณของเด็กที่ตายตั้งแต่อายุ
ยังน้อยจะเวียนว่ายอยู่ในโลกใบนี้โดยที่ยังไม่รับรู้ถึงความตายของตน
ก่อนจะไปถือกำเนิดเป็นสิ่งนั้น

เหมือนว่าสิ่งนั้นในโลกก่อนหน้านี้อาจมีส่วนสูงอยู่แค่ระดับ
หัวเข่าของผู้ใหญ่เท่านั้น ทว่าสิ่งเดียวกันนั้นที่เกิดขึ้นในโลกตอนนี้
กลับดูคล้ายมนุษย์มากขึ้น—ด้วยรูปร่างที่เหมือนกับเด็กสาววัยเยาว์
ไม่รู้ว่าทำไมถึงเปลี่ยนรูปร่างไปได้ขนาดนั้น กระนั้นก็เป็นเรื่องที่ดี
เพราะเป็นรูปร่างที่ดูจะเหมาะกับการหยิบจับอาวุธมากกว่า แต่
ไม่ว่ารูปร่างจะเปลี่ยนไปอย่างไร หน้าหน้าที่แท้จริงนั้นก็จะยังคงไม่
เปลี่ยนแปลง

เพื่อที่จะอยู่เคียงข้างมนุษย์ เพื่อที่จะคอยช่วยเหลือมนุษย์
ติดตามมนุษย์ เลียนแบบพฤติกรรมมนุษย์
เป็นเผ่าพันธุ์ที่ถือกำเนิดมาเพื่อเหตุนี้ และจากไปด้วยเหตุนี้

“...ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าญาติทุกคนจะสามารถใช้อาวุธโบราณได้หรอกนะ แม้ว่าจะมีคุณสมบัติที่เหมาะสม แต่ถ้าอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ก็ยากที่จะแบ่งบาน”

“เฮ้อ”

ปวดคอ...

ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าเป็นไซคลอปส์

ร่างกายกำยำเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ตัวหนากว่าวิลเลียมเกือบสองเท่าตัว

หัวล้านแถมมีเขี้ยว ในชุดสีขาว ตาเดียวที่มองเห็นผ่านแว่นตาสีเขียวขี้ม้า (ที่น่าจะสั่งตัดพิเศษ) กำลังส่องประกายอย่างเปี่ยมความรู้

เขาเป็นหมอ

“ที่นี่คือคลินิกส่วนกลางของออร์แลนดรี ทั้งหฤกษาและอุปกรณ์ต่างๆ ก็มีครบครัน เหล่าญาติที่ฝันเห็น ‘สัญญาณ’ จะมาที่นี่เพื่อเข้ารับการปรับแต่งให้กลายเป็นนักรบภูตเต็มตัว เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกรบ

“อาวุธโบราณมีอยู่เพียงหยิบมือ ทว่าศัตรูนั้นช่างยิ่งใหญ่ ให้ญาติที่ยังเติบโตไม่เต็มที่ฝันจับดาบออกไปสู้ก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอก”

น้ำเสียงอันแสนนุ่มนวล วิธีพูดอันแสนอบอุ่น แถมยังอธิบายด้วยเหตุและผล คงมีแค่รูปลักษณ์เท่านั้นที่ดูเป็นสัตว์ประหลาด เห็นแล้วรู้สึกขัตุขัตุตาชะมัด

“...แล้วตอนนี้ก็อ้อที่อยู่ไหนล่ะ”

เพดานของห้องนี้สูงมาก คงถูกสร้างมาให้รับกับขนาดตัวของเขา ชวนให้คิดไปว่าโลกมนุษย์ในสายตาของพวกเขาแมวมักก็จะเป็นแบบนี้สินะ

“กำลังเข้ารับการตรวจร่างกายอยู่ คุณหมอผู้หญิงเป็นคนตรวจ

ให้อยู่ที่ห้องฝั่งนู่น”

“แล้วหมอมักรับผิดชอบอย่างคุณโตดงานมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ล่ะ”

“งานไหนฝากให้คนอื่นทำได้ก็จะฝากนะ ถ้าฝากไม่ได้ฉันก็จะทำเอง ส่วนตอนนี้อยากจะคุยกับเธอหน่อย วิลเลียม คุณเม็ชคุง”

วิลเลียมขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เพราะเขายังไม่ได้แนะนำตัวออกไปเลยแท้ ๆ

“ไม่ต้องระแวงกันขนาดนั้นก็ได้อ”

คุณหมอไซคลอปส์โบกมือปฏิเสธ

“ฉันไม่ได้แอบซุกคืบประวัติของเธอด้วยวิธีแปลก ๆ มาหรอกนะ ก็แค่เคยได้ยินเรื่องของเธอบ้างจากจดหมายของไนจิงเท่านั้นเอง”

ไนจิง?...อ้อ หมายถึงไนกราดสินะ

“ก็ที่พูดมานั้นแหละที่มีหน้าสงสัย”

“อืม จะว่าอย่างนั้นก็ได้นะ”

ยอมรับซะงั้น ถึงเขาจะเป็นคนเริ่มก่อน แต่จู่ ๆ ยอมรับมาตรง ๆ แบบนี้ ไนกราดก็โดนหางเลขไปด้วยสินะ หน้าสงสารเหมือนกัน แฮะ

“เอาเป็นว่าเธอ—”

ยังไม่ทันพูดจบก็มีเสียงปะทะจากที่ไกล ๆ ดังแทรกเข้ามา

ตามมาด้วยเสียงที่ดังต่อเนื่องกันอีกสามครั้งด้วยความถี่เท่า ๆ กัน

“เสียงปืนเธอ”

“น่าจะใช่ คงเป็นพวกหน่วยอัศวินปรนนิบัติกำจัดให้สิ้นซาก”

“...โทษที พอดีไม่ค่อยคุ้นกับภาษาราชการเลยจับใจความไม่ค่อยจะได้เท่าไรร้ เมื่อก็บอกว่าหน่วย...อะไรนะ”

“หน่วยอัศวินปรนนิบัติกำจัดให้สิ้นซาก”

